ΤΟ ΛΥΚΟΦΩΣ ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ

Τό τέλος τοῦ Γ' Ράιχ

καί τῆς 'Ιταλίας τοῦ Ντοῦτσε

72ον

Τήν ἐποχή ἐκείνη ὁ δημοσιογράφος καί φωτογράφος Φεντρίχο Πατελλάνι, εἶχε πάει νά δῆ τήν χήρα τοῦ Μουσολίνι, στό Φόρι 'Ιντ' 'Ισια, εἰς ἄγραν συνταρακτικῶν ντοκουμέντων. Γράφει πως στίς ἀρχές ἡ ντόνα Ρακέλε ἦταν πολύ ἐπιφυλακτική ἀλλ' ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα ἄλλαζε διαθέσεις καί στό τέλος τοῦ φέρθηκε μέ μεγάλη ἐγκαρδιότητα. Τή συνομιλία πού εἶχε μαζί της ὁ Πατελλάνι τήν ἐδημοσίευσε στήν ἐφημερίδα «Τέμπο» τῆς 8ης Μαΐου 1947. Σέ πέντε ἤ ἕξι γραμμές ἡ Ρακέλε, χωρίς νά τό καταλάβη, ἀφειροῦσε κάθε ὑπόστασι ἀπό τά μελλοντικά της καταστρεύασματα.

«Ἐκεῖνο, πού μέ στενοχωρεῖ περισσότερο εἶναι ὅτι χάθηκε ἡ ἀλληλογραφία ἀνάμεσα στόν Μπενίτο κι' ἐμένα, καθώς καί ἡ δέσμη τῶν ἰδιωτικῶν μας ἐγγράφων. 'Ανάμεσα σ' αὐτά ἦταν καί ὁ φάκελλος Τσιάνο — Μπουφφονί Γκουΐντι, τό χειρόγραφο «Ἱστορία ἑνός ἔτους» καί οἱ ἀνσμνήσεις ἀπό τή φυλακή τῆς Μανταλένα. 'Ο Μουσολίνι μοῦ τά εἶχε παραδόσει τήν στιγμή τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας, δύο μέρες πρό τῆς τραγωδίας. Τά εἶχα ἀφήσει στό σπίτι μου τοῦ Κόμο, ἀπό τό ὁποῖο ἐξαφανίστηκαν. Δέν μοῦ ἔμενε νά κάνω τίποτε ἄλλο, παρά νά καταγγείλω τήν σπιτονοικοκυρά.

Τό μόνο, ποῦ κατόρθωσα νά περισώσω ἦταν τό τελευταῖο γράμμα πού μοῦ ἔστειλε ὁ ἄντρας μου παλιν ἀναχωρήσει γιά τό Βαλτεῖρνο. Μετά τήν παραλαβή τῆς ἐπιστολῆς πῆρα τόν ἄντρα μου στό τηλέφωνο. Θυμᾶμαι σάν νά εἶναι τώρα. Στ' αὐτιά μου ἀκόμα ἀντηχοῦν τά τελευταῖα του λόγια. "Οταν τοῦ εἶπα νά φροντίση νά κρυφτῆ σέ σίγουρο μέρος, μοῦ ἀπάντησε: «'Οχι, Ρακέλε! 'Ακολουθῶ τή μοῖρα μου».

'Επομένως, σύμφωνα μέ ὅσα εἶπε ἡ ντόνα Ρεκέλε ἔπρεπε νά ἔχη ἀκόμη τό 1947 τό τελευταῖο γράμμα τοῦ Μουσελίννι. Αὐτή τή φορά μάλιστα ἡ ἡμερομηνία εἶναι ἀσφαλῶς ἀσφαστή. 'Η ντόνα Ρεκέλε εἶπε πώς ἔλαβε τό γράμμα «δύο μέρες πρό τῆς τραγωδίας». Δεδομένου ὅτι ἡ τραγωδία ἔγινε στίς 28 'Απριλίου, τό γράμμα πρέπει νά ἐγράφη στίς 26. 'Ενῶ πού εἶναι περίεργο εἶναι τό ἑξῆς: 'Εφ' ὅσον ἡ ἴδια εἶπε ὅτι «εἶχε περισώσει» τό γράμμα, γιά ποιόν ἄραγε λόγο δέν τό ἔξιεξε καί δέν τό ἐδημοσίευσε ποτέ; Γιατί ἰσχυρίστηκε, μεταγενέστερα, πώς τό «κατέστρεψε», γιατί ἔπρεπε τό προσωπεῖο πώς τάχα τό φυλακή τῆς Μανταλένα. 'Ο Μουσολίνι μοῦ τά εἶχε παραδόσει τήν στιγμή τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας, δύο μέρες πρό τῆς τραγωδίας. Τά εἶχα ἀφήσει στό σπίτι μου τοῦ Κόμο, ἀπό τό ὁποῖο ἐξαφανίστηκαν. Δέν μοῦ ἔμενε νά κάνω τίποτε ἄλλο, παρά νά καταγγείλω τήν σπιτονοικοκυρά.

Τό μόνο, ποῦ κατόρθωσα νά περισώσω ἦταν τό τελευταῖο γράμμα πού μοῦ ἔστειλε ὁ ἄντρας μου παλιν ἀναχωρήσει γιά τό Βαλτεῖρνο. Μετά τήν παραλαβή τῆς ἐπιστολῆς πῆρα τόν ἄντρα μου στό τηλέφωνο. Θυμᾶμαι σάν νά εἶναι τώρα. Στ' αὐτιά μου ἀκόμα ἀντηχοῦν τά τελευταῖα του λόγια. "Οταν τοῦ εἶπα νά φροντίση νά κρυφτῆ σέ σίγουρο μέρος, μοῦ ἀπάντησε: «'Οχι, Ρακέλε! 'Ακολουθῶ τή μοῖρα μου».

'Επομένως, σύμφωνα μέ ὅσα εἶπε ἡ ντόνα Ρεκέλε ἔπρεπε νά ἔχη ἀκόμη τό 1947 τό τελευταῖο γράμμα τοῦ Μουσελίννι. Αὐτή τή φορά μάλιστα ἡ ἡμερομηνία εἶναι